

REŞİD ÖVET

1930'da Bitlis'te doğdu. Serbest meslekle uğraşmaktadır

"Başındakini at, Üstadımız hoşlanmaz"

"**1953** senesinin sonlarıydı. Bizim Van'da yaşlı bazı kimselerin arasında Üstad Bediüzzaman'ın bahsi olurdu. Bu bahisleri merak ve alakayla dinlerdim. O günlerde Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin matbu küçük bir tarihçesi elime geçmişti. Kitabı bir defada hemen okuyarak bitirmiştim. Kitap benim çok hoşuma gitmişti. O günlerde gidip Üstad Hazretlerini ziyaret etmeyi düşünüyordum. Hemen hazırlık yaparak trene atlayıp yola çıktım.

"Tren Malatya civarından geçerken, Van'ın bir köyünde kalan Molla Muhyiddin isminde bir kimseyle tanıştım. O da ziyarete gidiyormuş, ayrılmak imkânı olmadı. Beraberce Isparta'da merhum Süleyman Rüştü Çakın Ağabeyin dükkânına gittik. Üstadı ziyarete geldiğimizi söyledik. '*Şimdi gelen olur, sizi göndereyim*' dedi.

"Az sonra birisi geldi. Merhum Ceylan Çalışkan'mış. '*Bunlar Üstadı ziyarete gelmişler, bunları götür*' dedi. Merhum Ceylan, '*Beni yirmi metre geriden takip edin*' dedi ve bizler de öyle yaptık. Evin önüne geldik, '*Karşı tarafta bekleyin*' dedi, bekledik.

"Az sonra bir zat geldi, kapıyı anahtarla açtı, içeriye girdik. Bu zat merhum Zübeyir Ağabeymiş. Daha sonra bir zat daha geldi, pencerenin altından gür bir sesle iki defa '*Sungur, Sungur!*' diye seslendi. Kapı açıldı ve içeriye girdi. O zat da Tahiri Ağabeymiş.

"Biraz daha bekledik. Ceylan kapıyı açtı ve bize seslendi. Kapıdan içeri girdik, benim başımda serpuş vardı. '*Başındakini at, Üstadımız hoşlanmaz*' dedi. Çıkarıp hemen attım, taş merdivenlerden yukarıya çıkıp eve girdik.

"Girişte sağ tarafa kendi odalarına bizi aldılar, bir miktar bekledik. Merhum Ceylan bizi Üstad Hazretlerinin odasına aldı. Üstad somyada yatağın içinde oturuyordu. Mübarek ellerini öptük. Oturmamız için işaret buyurdular. Üstad hiç seslenmiyor, yanımdaki adam konuşuyordu. Birinci Cihan Harbinden Üstad'la beraber olmuş. Üstadı bir defa tıraş etmiş, Üstad'ın hançerini kaybetmiş, adam bunlardan bahsederek ağlıyordu. Bazan Kürtçe konuşmak istiyordu. Bu durumda Ceylan mani oluyor ve '*Üstad Hazretleri Kürtçe konuşmaz*' diye adamı susturuyordu. Üstad hiç seslenmiyordu. Nihayet adam çok sızlandı. Fakat Üstad Hazretlerinden hiç ses çıkmıyordu.

"Sıra bana gelince, Üstad benim kim olduğumu sordu. Ben, '*Bitlisliyim, Van'da*

kalıyorum' dedim. Bana, **'Bitlis benim hakiki vatanımdır. Bitlis'te Risale-i Nurlara sahip çıkmadıklarını merak ederdim. Şimdi Muş Mebusu Gıyaseddin Emre Mecliste Risale-i Nurları müdafaa ediyor. Bitlis'in nam-ı hesabına kabul edildi.'** dedi.

"Hangi kabileden, hangi şeyhlere bağlı olduğumu sordular. Dedim: *'Kabilemi bilmiyorum. Bize Hoca Alioğulları diyorlar. Şeyh Alaeddin Efendiye mensubiyetim var.'* Üstad buyurdu ki: **'Bu da benim talebem sayılır. Fethullah'ın oğludur. Hazret'in halifesidir. Hazret Seyda'nın halifesidir. Bunların bana çok hizmetleri olmuştur.'**

"Seyda ismini söylediği vakit, Ceylan'a hitaben *'Seyda irşad edici mânâsına gelir'* dedi. *'Evet Üstadım'* dedim. Van'daki Molla Hamid Ağabeyi sordular. **'Molla Nizam nasıldır?'** dediler. *'Hastadır'* dedim. O zaman Ceylan'a, **'Ceylan, sabah namazında hatırlat da ona da dua edelim, Seyyid Fehim'in oğludur.'** diye buyurdular. Bu zat Van'ın müftüsüydü.

"Ben bu tarihten bir sene sonra yani **1952**'de hacca gitmişim. Bu zatın ağabeyi Hasan Efendi Medine-i Münevvere'deydi. Daha önceleri Van müftüsüydü. O zat Üstada selâm söylemişti. **'Ne olur, buralara gelse de bizler de müşerref olsak, bizler bir daha Türkiye'ye gidemeyiz.'** demişti. Bunu Üstad Hazretlerine arz ettim.

"Risale-i Nur zındıkaya galiptir"

"Van'dan Molla Hamdi Ağabey, *'Van'da bir medrese açalım mı?'* diye sormuştu. Bunu da söylediğim zaman, Üstad çok sevindi ve elleriyle işaret ederek, **'Hemen açın'** demişti.

"Ceylan'a hitaben, **'Risale-i Nur zındıkaya galiptir, değil mi Ceylan?'** deyince, Ceylan da *'Evet, Üstadım'* dedi.

"Üstad, **'Vanlılara müjde et, Risalelerimiz beraat etti. İki sandık ve bir çuval geri alıyoruz. Risale-i Nur Van'a çok lâzım, çok okusunlar. Çünkü Van, Ruslara karşı Sedd-i Zülkarneyn'dir. Halk Partisinden iki kişi vardı, onlar gitti. Demokrat Parti Risale-i Nuru tutuyor.'** dedi.

"O zamanlar Reiscumhura ve Başvekile yazılan mektuplar vardı. Bunlardan Van'a götürmem için emrettiler. Bana yirmi beş kuruş ekme parası verdi. Sonra, **'Eskiden beri on altın ve 250 banknotum var, bitmiyor'** dedi.

"Böylece ellerini tekrar öptük ve veda edip ayrıldık. Üstad'dan ayrılıp Van'a dönünce, yine bir müsait vaktini bulup, Üstad Hazretlerini ziyaret etmek istiyordum.

Çünkü Van'da bazı arkadaşlar, '*Bizleri talebeliğe kabul ettiklerini sordun mu?*' diye söylemişlerdi.

"Bir sene sonra Molla Hamdi Ağabeyle yine Isparta yollarına düşmüştük. Ben biraz hastaydım, Molla Hamdi Ağabeyden dua istemiştım. Üstad Hazretlerini ziyaret ettiğimizde benim ismimi sordu. '*Reşid*' dedim. '**Benim Reşid isminde bir talebem daha var, seni ikinci Reşid olarak kabul ediyorum.**' dedi.

"Hastalık konusunda da, '**Bırakın doktorların evhamını, ben de hastayım**' demişti. Bana, '**Seni yirmi senelik talebeliğe kabul ediyorum.**' diye buyurdu. Bana [Hastalar Risalesi](#)'ni okuyup okumadığımı sordu. '*Evet*' dedim. Bana, '**Çok oku**' dedi.

"Üstad'ın lûgat yazdırması"

"Birkaç sene sonra, yani **1956**'da Kamil Acar kardeşimizle anlaşarak yine Üstad Hazretlerinin ziyaretlerine gitmişim. O tarihlerde Üstad Hazretleri Emirdağ' daydı. Önce Diyarbakır'dan iki su testisi almıştık. Urfa'da Abdullah Yeğın Ağabey, '*Testinin birisini Üstad Hazretlerine götürün.*' demişti.

"Emirdağ'da Çalışkan Ağabeyle uğradık. O zamanlar Abdullah Yeğın Ağabey lûgat hazırlıyordu. Bunu Üstada söylememizi bizden istemişti.

"Zübeyir Ağabey bizleri karşılamıştı. Doğudan ve Abdullah Yeğın Ağabeyden selâmlar söyledik. Bu arada iki tane Diyarbakır'dan aldığımız testinin birisini Abdullah Ağabeyin gönderdiğini ve testinin Çalışkan Ağabeylelerin dükkânlarında olduğunu söyledik.

"Üstad Hazretleri Hüsnü kardeşimize, '**Çabuk onu getir**' dedi. Daha sonra, '**Niye ikisini de getirmediğiniz? Bunlar bana çok lâzım. Kaça aldınız?**' diye sordu. '*Yetmiş beş kuruşa*' dedik. Hemen yetmiş beş kuruşu çıkarıp verdi.

"Kamil Acar kardeşimiz Abdullah Yeğın ağabeyin lûgatından bahsetti. Üstad Hazretleri buyurdular ki: '**Öyle bir lûgat yapsın ki, ilk mektepten üniversiteye kadar ondan istifade etsinler.**'

"Sonra bir ara Hüsnü'yü çağırdı. Hüsnü Ağabey için, '**Bu benim mânevî evladımdır. Bunu askere göndereceğim.**' dedi. Arkasından da '**Hüsnü, misafirlere bir şey getir.**' dedi. Üstad bize bisküvi ikram etti...

"Biraz sonra da, '**Hüsnü gözlüğümü ver, vasiyetnamemi okuyacağım**' dedi ve şöyle devam etti. '**Emirdağ'da vefat edersem orta mezarlığa, Isparta'da vefat edersem yukarı mezarlığa defnedin**' dedi.

"Daha sonra Üstad, Risale-i Nur neşriyatının kıyamete kadar devam edeceğini ve döner sermayesinden zekâtının verilmesini söyledi. Biraz geçince de bir kutunun

içinden resimsiz para çıkardı. **'Bunları Abdülmecid ve Mehmed Kayalar'a götürün. Fakat kardeşim Abdülmecid'e çarşıda yanaşmayın, o korkar, evine gidin.'** diye tembih etti.

"Bir ara Üstad iki eliyle selâm aldı. **'Birisi bana selâm verdi, onun selâmını aldım'** dedi.

"Üstad Hazretlerinin mübarek huzurlarında bir buçuk saat kadar kaldık. Kâmil Acar' dan bazı şeyler sordu. Kâmil hasta olduğunu ve dua istediğini söyleyince, Üstad, Hüsnü Ağabeye, **'Hüsnü, ismini yaz, sabah namazından sonra dua edelim.'** dedi. Bende de verem hastalığı vardı. Üstadımızın dualarından sonra Allah'a şükür hastalıktan eser kalmadı.

"Ben Üstad Hazretlerini üç defa ziyaret ettim. Mübarek gözlerine dikkatle baktım, fakat, o berrak gözlerini dikkatli göremedim. Bu durumu bana Van'da rahmetli Celal Alıcı kardeşimiz de söylemişti: *'Ben Üstad'ın ziyaretine gittiğimde, bir defa gözlerine baktım, adetâ şimşek gibi parlıyordu, insan bakamıyordu.'*

"Üstad'ın siması pembemsi, berrak bir şekildeydi. Mübarek yüzüne insan bakmaktan doyamıyordu.

"Cenab-ı Hak, gönüllerin sultanı Üstad Bediüzzaman'ın şefaatine nail etsin, bizleri inşaallah talebeliğine kabul buyursunlar."

(Son Şahitler adlı eserin, dördüncü cildinden derlenmiştir...)

Hacı Reşid Övet ağabeyimiz 1337 (1921) Bitlis doğumludur. Fakat uzun seneler Van'da ikamet etti, mesleği terziliktir. 1983'te Bursa'ya taşınarak oraya yerleşti. Risale-i Nurları 1950 senelerinde Van'da tanıdı. İlki 1953'de olmak üzere Bediüzzaman Hazretlerini üç kere ziyaret etti. İkisi Isparta'da, sonuncusu Emirdağ'ında... Henüz çok az insanın ortalıklarda bulunduğu tarihlerde, hizmet-i Kur'aniyyeye talip olmuş bir kahramandır. Van'da ikamet ettiği ev, Van şehrinin ilk dersane-i nûriyesi olmuştur ve halen hizmettedir. Bursa'da da oğlu İshak Övet ile beraber büyük hizmetlere vesile olmuştur.

Hâtıraları almak için Vanlı Yaşar Altay ve İzmir'den Mehmet Turan ve Ahmed Cevad ağabeylerle beraber ziyaretine gittik. Bizi Bursa'daki evinde kabul ettiler. Orada hepimizi hayretler içinde bırakan şöyle bir hâdise yaşadık: Abdullah Yeğin Ağabeyin hazırladığı lûgatla alakalı sorumu sormuştum. Reşid ağabey cevabını verdi, bitirdi ve tam o anda Reşid Ağabeyin cep telefonu çaldı. Üç beş dakika kadar konuştular. "Arayan Abdullah Yeğin Ağabeydi" dedi. Şaşırıp kalmıştık. Dedim: "Abdullah ağabey sizi böyle sık sık arar mı? Mesela haftada, ayda bir gibi?" "Yok! Abdullah Ağabey iki üç sene oldu, hiç böyle aramamıştır" dedi. Biz birbirimize bakıp kalmıştık, yorumu

lüzum yoktu, her şey açıktı. İnşallah bizim için de ziyaretimizin makbuliyetine bir delildir.

REŞİT ÖVET ANLATIYOR

Başındakini at, Üstadımız ondan hoşlanmaz

Sene 1953 sonları, Üstad Hazretleri Isparta'da kalıyor.

Van'da bazı yaşlı kimselerin sohbetleri arasında Üstad Bediüzzaman'ın bahsi geçerdi. Bu isim benim de dikkatimi çekmişti. O günlerde Eşref Edip Bey'in tab ettirdiği Üstad'ın küçük tarihçesi elime geçmişti, hemen okuyup bitirdim. Kitap çok hoşuma gitmişti. O günlerde gidip Üstad Hazretlerini ziyaret etmeyi düşündüm, fakat Molla Hamid Ağabey daha evvel gitmiş muvaffak olamamıştı. Yine de hazırlığımı yaparak trene atlayıp yola çıktım. Trende Malatya civarından geçerken, Van'ın İskele köyünden Molla Muhyiddin isminde bir kimseyle buluştum. İki de arkadaşı vardı. Onlar da Üstad'a ziyarete gidiyorlarmış. Artık onlardan ayrılmak imkânım olmadı.

Isparta'da beraberce merhum Süleyman Rüştü Çakın Ağabeyin dükkânına gittik. Üstadı ziyarete geldiğimizi söyledik. “Şimdi gelen olur, sizi gönderirim” dedi. Nitekim az sonra birisi geldi. Merhum Ceylan Çalışkan'mış. “Bunlar Üstadı ziyarete gelmişler, bunları götür” dedi. Merhum Ceylan, “Beni yirmi metre geriden takip edin” dedi. Bizler de öyle yaptık. Üstadın evinin önüne geldik, “burada bekleyin” dedi, bekledik. Kendisi içeri girdi. Biraz sonra bir zat geldi, kapıyı anahtarla açtı, içeriye girdik. Bu zat merhum Zübeyir Ağabeymiş. Daha sonra dışarıdan bir zat daha geldi, pencerenin altından iki defa “Sungur, Sungur!” diye gür bir sesle seslendi. Kapı açıldı ve içeriye girdi. Meğer O zat da Tâhirî Ağabeymiş.

Az sonra Ceylan ağabey kapıyı açtı ve bizi çağırdı, içeri girdik. Benim başımda şapka vardı. “Başındakini at, Üstadımız ondan hoşlanmaz” dedi. Merdivenlerden yukarıya çıkıp eve girdik. Girişte sağ taraftaki odaya aldılar bizi. Bir miktar bekledikten sonra, Merhum Ceylan bizi Üstad Hazretlerinin odasına aldı.

Üstad Hazretleri Kürtçe konuşmuyordu

Üstad somyada yatağın içinde oturuyordu. Mübarek ellerini öptük. Eliyle oturmamızı istedi. Ceylan bize dönüp önce beraber geldiğimiz hocaya sordu. Hoca Kürtçe konuşmak istiyordu. Ceylan: “Kürtçe konuşmayın, üstad Kürtçe konuşmaz” dedi. Yanımdaki bu adam kendini tanıtmak için dedi: “Seyda Birinci Cihan Harbinde beraberdik, seni tıraş etmişim.” Üstad hiç seslenmiyordu. Adam çok sızlandı, fakat Üstad yine hiç konuşmadı. Adam Kürtçe konuşmak istiyordu. Bu durumda Ceylan mani oluyor ve “Üstad Hazretleri Kürtçe konuşmaz” diye adamı susturuyordu.

Üstad birden: “Bu kimdir?” diye beni sordu. “Efendim ben, Bitlisliyim, Van'da kalıyorum” dedim. Üstad konuşmaya başlamıştı. “Bitlis benim hakiki vatanımdır. Bitlis'te Risale-i Nurlara sahip çıkıp çıkmadıklarınızı merak ederdim. Şimdi Muş Mebusu Gıyaseddin Emre Mecliste Risale-i Nurları müdafaa etti. Bitlis'in nam-ı hesabına kabul ediyorum” dedi.

Üstad benim hangi kabileden, hangi şeyhlere bağlı olduğumu sordular.

Dedim: “Hangi Kabileden olduğumu bilmiyorum. Bize “Küfündürlüoğluzade” diyorlar, Şeyh Alaaddin Efendiye mensubiyetim var” deyince, Üstad emretti ki: “O da benim talebem sayılır. Fethullah'ın oğludur. Hazret'in halifesidir. Hazret Seyda'nın halifesidir. Onlarla münasebetlerimiz olmuştur.” Seyda kelimesi söylendiği vakit, Ceylan'a hitaben Üstad: “Seyda irşad edici mânâsına da gelir” dedi. Ceylan: “Evet Üstadım” diye cevap verdi.

Van'daki Molla Hamid Ağabeyi sordular. “Hacı Nuh nasıl?” “Molla Nizam nasıldır?” dediler. “Molla Nizam hastadır” dedim. “Ceylan, sabah namazında hatırlat da ona da dua edelim, Seyyid Fehim'in oğludur” diye buyurdular. Bu Molla Nizam Van müftüsüydü. Ben geçen sene, yani 1952'de hacca gitmişim. Bu zatın ağabeyi Hasan Efendi Medine-i Münevvere'deydi. Daha önceleri Van müftüsüydü. O zat Üstada selâm söylemişti. “Ne olur buralara gelse de bizler de onunla müşerref olsak, bizler bir daha Türkiye'ye gelemiyoruz” demişti. Bunu Üstad Hazretlerine arz ettim. Üstad: “Bana orada yer hazır etmiş?” şeklinde soruyla cevap verdi.

“Van'dan Molla Hamid Ağabey, “Van'da bir medrese açalım mı?” diye bana Üstad'dan sormamı istemişti. Bunu da söylediğim zaman, elleriyle işaret ederek, “Hemen açsın” dedi. Ceylan'a hitaben, “Risale-i Nur zındıkanın belini kırdı, değil mi Ceylan?” deyince, Ceylan da “Evet, Üstadım” dedi.

Üstad: “Vanlılara müjde et, Risalelerimiz beraat etti. İki sandık ve bir çuval geri alıyoruz. Risale-i Nur Van'a çok lâzım, çok okusunlar. Çünkü Van, Ruslara karşı Seddi-i Zülkarneyn'dir. Halk Partisinden iki kişi vardı, onlar geberdi. Demokrat Parti Risale-i Nuru tutuyor” dedi.

O zaman lâhika mektupları yazılmıştı. Tomar halinde bana verdi. Reisicumhura ve Başvekile yazılanlar vardı. Bunlardan Van'a götürmem için emrettiler. Bana yirmi beş kuruş ekmek parası verdi. Sonra, 'Eskiden beri on altın ve 250 banknotum var, bitmiyor' dedi. Artık bize kalkın gidin demiyor da, “Şimendifere yetişsin sizi taciz

ederler” dedi. Böylece ellerini öptük ve veda edip ayrıldık. Bu ilk ziyaretimdi.

Hastalar Risalesini çok oku

Üstad’dan ayrılıp Van'a dönünce, bir arkadaş: “Sen Üstad’a dedin mi ‘Beni talebeliğe kabul et’ diye sordun mu?” demişti. “Yok!” dedim. Ama bu söz benim dikkatimi çekmişti. Yine bir müsait vaktini bulup, Üstad Hazretlerini ziyaret etmek lazımdı.

Bir sene sonra 1954 de Molla Hamid Ağabeyin Üstadın ziyaretine gideceğini öğrenince hemen arkasına takıldım ve gittik. Yine Isparta idi. Ben o sırada hastaydım. Molla Hamid Ağabey Üstad’dan benim hastalığım için “parası kalmadı doktorlara gidemiyor” diye duada bulunmasını istemişti. Üstad emretti: “Ben de hastayım doktorlara gitmiyorum. Bırakın doktor evhamını” dedi.

Üstad Hazretleri benim ismimi sordu. “Reşid” dedim. “Benim Reşid isminde bir talebem daha var, sizi kardeş ilan ediyorum. Seni yirmi senelik talebeliğe kabul ediyorum” diye buyurdu. Bana, Hastalar Risalesi'ni okuyup okumadığımı sordu. “Evet” dedim. “Çok oku” buyurdular.

Abdullah öyle bir lügat yapsın ki..

Sene 1956'da bu sefer Kamil Acar kardeşimizle anlaşarak Üstad Hazretlerine üçüncü ziyaretimi yapmıştım.

O tarihlerde Üstad Hazretleri Emirdağ'daydı. Önce Urfa'ya gittik, orada Abdullah Yeğin Ağabey kalıyordu. Giderken Diyarbakır'dan Abdullah Ağabey için iki su testisi aldık. Abdullah Yeğin Ağabey, “Testinin birisini Üstad Hazretlerine götürün” dedi. O zaman Büyük Lügat'i yazıyordu. Bizden “Lûgatı nasıl hazırlayalım” diye Üstad’dan sormamızı istemişti.

Emirdağ'da önce Çalışkan Ağabeylere uğradık, bizi Üstad’a götürdüler. Zübeyir Ağabey bizleri karşılamıştı. Üstadın ziyaretine nail olduk. Üstad Hazretlerine, şarktan ve Abdullah Yeğin Ağabeyden selâmlar söyledik. Bu arada Diyarbakır'dan aldığımız iki tane testinin birisini Abdullah Ağabeyin gönderdiğini söyleyince. “Nerededir?” dedi. “Çalışkan Ağabeylerin dükkânına koyduk” deyince; “Hüsnü koş getir” dedi. Daha sonra, “Niye ikisini de getirmediğiniz? Bunlar bana çok lâzımdır, kaçta aldınız?” diye sordu. “Yetmiş kuruşa” dedik. Hemen yetmişbeş kuruş çıkarıp verdi.

Kamil Acar kardeşimiz Abdullah Yeğın ağabeyin lüğatinden bahsetti. “Lüğat için ne emrederler?” dedi. Üstad Hazretleri: “Öyle bir lüğat yapsın ki, ilk mektepten üniversiteliye kadar ondan istifade etsinler.” buyurdu.

Sonra bir ara “Hüsnü sen gel” diye çağırıldı. Zübeyr Ağabey kalktı, Hüsnü Ağabey geldi, “Bu benim mânevî evladımdır, bunu askere göndereceğim” dedi. Arkasından da “Hüsnü, misafirlere birşey getir” emretti. Üstad bize bisküvi ikram etti.

Bende veremin üçüncü devresi seyrederken,

Üstad dua edince...

Sonra da, “Hüsnü gözlüğümü ver, vasiyetnamemi okuyacağım” dedi: “Emirdağ'da vefat edersem orta mezarlığa, Isparta'da vefat edersem yukarı mezarlığa defnedin. Risale-i Nur neşriyatı kıyamete kadar devam edecek, döner sermayesinden zekâtım verilsin” diye vasiyet etmişler.

Üstad, Biraz geçince de bir kutunun içinden bir miktar resimsiz para çıkardı. 'Bunları Abdülmecid ve Mehmed Kayalar'a götürün. Fakat “kardeşim Abdülmecid'e çarşıda yanaşmayın, o korkar, evine gidin” diye tembih etti. Biz de öyle yaptık. Üstad bir ara iki eliyle bir selâm aldı. “Birisi bana selâm verdi, onun selâmını aldım” dedi. Demek ki oturduğu yerden dışarısını görüyordu.

Üstad beraber geldiğimiz Kamil Acar'dan bazı şeyler sordu. O sırada bende veremin üçüncü devresi seyrediyordu. Kâmil benim hastalığım için Üstad'dan dua istedi. Üstad seslenmedi. Daha sonra Kâmil biraz daha üstada yaklaştı. Bir daha söyledi. Üstad tebessüm ederek: “Hüsnü, ismini yaz sabah namazında ona dua edelim” dediler. Üstadımın duasıyla o hastalıktan hiçbir eser kalmadı, elhamdülillah.

Üstad Hazretlerinin mübarek huzurlarında bir buçuk saat kadar kalmıştık.

(bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-II)